

DARCY COATES

NENASYTNÍ MRTVÍ

STRAŽKYNĚ HROBŮ #2

NENASYTNÍ MRTVÍ

THE RAVENOUS DEAD
Copyright © Darcy Coates 2022
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5137-2 (pdf)

Darcy Coates

NENASYTNÍ MRTVÍ

přeložila Šárka Králíková

F**B****S**

„Zemřela jste už dávno.“

Keiře se vlasy lepily k obličejí, byly celé mokré od husté mlhy, která se valila zšeřelou krajinou. Každé její slovo doprovázel malý obláček, protože okolní teplota se přiblížila bodu mrazu. Bylo těsně před svítáním a Keira napínala zrak, aby viděla, kam šlape.

Obklopovaly ji náhrobky. Některé byly sotva deset let staré, ale jiné zde stály po staletí a vlivem času popraskaly, naklonily se nebo se zanořily hlouběji do země. Všechny byly zanedbané. Utápěly se v plevelu a dlouhé trávě. Po kamenných deskách rostly lišejníky a zakrývaly jména a data.

Po Keiřině levici se tyčila mohutná postava napůl skrytá v mlze: z kamene vytesaný anděl s pokleslými křídly a rukama pokorně sepnatýma pod bradou. Byl poznamenaný stářím. Tmavé linie na jeho hávu prozrazovaly místa, kudy po desetiletí stékala voda. Od očí až po bradu se táhly temné pruhy, takže se zdálo, že anděl pláče.

Keira se zachvěla, zachumlala se do bundy a prokřehlé prsty v kapsách sevřela do pěstí. Stála před malým čtvercovým náhrobkem s nápisem *Marianne Cobbová, 1801–1835*.

„Skoro dvě stě let. Zůstala jste tu po smrti hodně dlouho,“ řekla Keira. Každý vydechnutý obláček se mísil s mlhou a během několika vteřin se vytrácel.

Na okraji jejího zorného pole se něco pohnulo. Keira napínala oči, aby to lépe viděla, ale zachytila jen záblesky. Zvlněné, roztřepené vlasy nepořádně přichycené pod jakýmsi šátkem. Pevně sevřené kostnaté ruce. Ta žena se hrbila a s odvráceným pohledem stála tak, aby ji od Keiry odděloval náhrobní kámen.

Byla duch. Nejasný. Zemřela před více než sto osmdesáti lety, ale stále neodešla. Nadále vyčkávala. Keira nevěděla, na co přízrak čeká. To teď byla její práce: zjistit to.

„Doufám, že není neslušné to podotknout.“ Keira se pokusila usmát a nenuceně pokrčit rameny, přičemž jí kondenzovaná voda stekla až na bradu a odkápla na bundu. „Jsem pořád ještě zelenáč. Omlouvám se.“

Měla dojem, že se k ní duch nepatrně přiblížil, ale v oparu si nemohla být jistá. Zdálo se, že duchy tvoří stejná mlha, která se na hřbitově trvale usídlila. Byli průhlední, nevýrazně bílí, oči měli ztěžklé a inkoustově černé. Jejich pohyby byly zpomalené, jako by uvízli pod vodou. Když přízrak pohnul hlavou, zavlnily se i prameny jeho vlasů – vlály za ním, jako by je unášel neviditelný proud.

„Něco vás tu musí držet,“ naléhala Keira. „Třeba bych vám mohla pomoci.“

Duch sklonil hlavu a odvrátil se. Za okamžik byl pryč, vypařil se do mlhy, jako by nikdy ani neexistoval.

Keira roztřeseně vydechla. Napnula oči a snažila se znovu otevřít svůj druhý zrak. Používala ho příliš často,

a když přitlačila ještě víc, rozbolela ji hlava. Nemělo to smysl. Marianne už byla pryč.

Keira povolila zrak a otočila se. Po zádech jí přeběhl mráz a naskočila jí husí kůže, protože vycítila, že ji sleduje něco dalšího.

Nebo spíš že ji sleduje mnoho párů očí.

Na hřbitově byly desítky duchů, někteří tak nejasní, že mezi náhrobky rozlišila jen letný pohyb. Jiní natolik silní, až zdánlivě zářili.

Slunce už určitě vyšlo, ale blightskému hřbitovu jako by se vyhýbalo. Byl zahalený do šera, pokrytý tlumeným oparem, který se nikdy zcela nerozptýlil, a obklopený vysokými holými stromy, jež natahovaly tmavé větve k obloze.

Sotva deset kroků za Keirou stál nějaký muž, prosedivělý a s propadlými tvářemi. Jeho mrtvé oči se na okamžik střetly s jejími živými, pak se mezi ně převalil oblak mlhy a zakryl ho. Když vítr mlhu odvál, muž byl pryč.

Keira si odkašlala. Vydala se na hřbitov, aby se seznámila s jeho duchy, zjistila jejich jména a snad i trochu lépe pochopila, co se jim stalo, ale zatoulala se dál, než měla v úmyslu. Měla dojem, jako by hrobníková chatka, její dočasný domov, byla celé míle daleko. Dokonce ani nevěděla, kterým směrem se nachází. Udělala krok dopředu, boty jí zakřupaly na vrstvě jinovatky a znovu se zastavila.

Vysokou trávou se mihlo něco malého a tmavého. Keira na hbitý stín přimhouřila oči a pak se usmála. Byla to Daisy, její černá kočka, a právě lovila brouky. Zahlédla novou kořist, švihla ocasem a opět zmizela v příšeří.

Aspoň někdo se dobře bavil.

Keira s nahrbenými rameny pokračovala dál, přičemž se rozhlížela kolem a všímala si pomníků a popraskaných náhrobků, jež jí stály v cestě.

Zprava se ozvalo tiché zaskřípění. *To jenom vržou stromy.* Sténaly pod vlastní vahou, jako by každé nové ráno prohlubovalo jejich nepohodlí.

Znamenalo to, že je k okraji lesa blíže, než si myslela. Hroby pokračovaly i pod příkrovem stromů. Keira si nebyla jistá, jak daleko se táhnou. Jednou se pokusila dojít až na konec hřbitova, ale potkala hrozivou bytost, která ji přinutila vrátit se zpět. Zemi zde potřísnilo něco zlověstně temného. Nebyla si jistá, co to je, a na jednu stranu doufala, že to nikdy nebude muset zjišťovat.

Hlava jí pulzovala. Postavy se objevovaly a zase vytrácely, zatímco kráčela mezi kameny. Pohybovala se opatrně a snažila se hroby obcházet, ale hřbitov byl chaotický a některé hroby byly rovněž tak staré, že z nich zůstaly jen nezřetelné rozpraskané desky vykukující z trsů trávy.

Měla dojem, že si od ní blightští duchové záměrně udržují odstup. Někdy ji pozorovali zdálky, ale jakmile se k nim otočila, skoro pokaždé se rozplynuli.

Kondenzovaná mlha Keiře stékala po zádech, jako by ji po páteři hladil neviditelný prst. Zachvěla se a ještě víc nahnabila ramena. Myslela si, že už se blíží k hrobníkové chatce. Některé náhrobky jí byly povědomé.

Obešla strom a přitom rukou pohládila jeho vlhkou popraskanou kůru. Mlha před ní se krátce roztrhala a ona spatřila ženu v honosných viktoriánských šatech. S uctivě skloněnou hlavou přistoupila blíž. „Zdravím!“

Na rozdíl od Marianne byl tento přízrak ostrý a jasný. Zářil v mlze jako lampa. Vrásčitou, ostře řezanou tvář natočil ke Keiře, ale přimhouřil oči, pozvedl hůl a prošel okázalým náhrobkem. Na druhé straně už se nevyonořil.

„Dobře, fajn, dáme řeč někdy jindy.“ Keira si otřela mokré dlaně o džíný. *Jenom si to namlouvám, nebo jsou*

ti duchové vážně tak trochu... vybíraví? Teda, vím, že jsem v tom nová, ale spirituální média tudy přece neprojíždějí každý týden.

Pak před sebou zahlédla záblesk pohybu. Zamával na ni nějaký duch. Keire poskočilo srdce a s širokým úsměvem přidala do kroku. „Dobré ráno...“

Mezi dvěma náhrobními kameny se vynořil veselý chla-pík. Byl otlý, ve středním věku, převážně plešatý a úplně nahý.

„É, fajn.“ Keira si odkašlala a pozvedla ruku, aby neviděla dolní polovinu jeho těla. „Zdravím, ahoj, ráda vás potkávám.“

Na tvářích se mu udělaly dolíčky a mával oběma rukama. Na rozdíl od Keiry mu vůbec nevadilo, že na sobě nemá ani nitku. Přinejmenším byl přátelský, a tak se mu Keira zarpu-tile dívala do obličeje, zatímco se blížil. „Který hrob je váš?“

Poplácal vršek do pasu vysoké desky. Na místě, kde se kamene dotkl, se objevily krystalky ledu. Keira se předklo-nila, aby si přečetla epigraf. „Tony Lobell, ano? Těší mě.“

Na náhrobku stálo, že zemřel v roce 1998 ve dvaapade-sáti letech, takže byl nejmladším duchem, s jakým se zatím seznámila. Sice skonal relativně nedávno, ale jeho hrob byl zanedbaný a obrostlý plevellem. K desce byl připevně-ný malý kovový držák, ale pokud v něm někdy byly nějaké květiny, už dávno zetlely. Připadalo jí to velmi smutné, ale nebylo to nijak neobvyklé. Jen hrstka místních hrobů jevila známky lidské pozornosti.

Snažila se nedat svůj smutek najevo, když promluvila: „Drží vás tu nějaké nedokončené záležitosti?“

Tony pokrčil rameny. Při tom pohybu se mu rozhoupalo břicho a odhalilo víc, než by si Keira přála. Rychle znovu zvedla ruku. „Nejste si jistý?“

Poklepal si ze strany na hlavu a usmál se na ni, jako by naznačoval, že s tím nemůže nic dělat.

„Aha, takže si nevzpomínáte?“

Zavrtěl hlavou.

„Vůbec na nic? Žádné... důležité vzkazy, které byste chtěl předat?“

Další bezmocné pokrčení rameny.

„Dobře. Stejně zkusím přijít na to, jak bych vám mohla pomoci. Bydlím hned tamhle v té chatce, takže mě tu asi uvidíte často. Kdybyste si na něco vzpomněl, víte, kde mě hledat. Už bych měla jít, ale díky, že jste si se mnou popovídal, Tony.“

Rozzářil se, znovu zamával a Keira bezděčně napodobila jeho nakažlivý úsměv, když procházela kolem něj.

Z používání druhého zraku, který jí umožňoval vidět duchy, se jí v lebce usídlila pulzující bolest. Používat jej pro ni sice bylo čím dál snazší, ale i tak jí bylo jasné, že dnes ho už moc dlouho neudrží.

Ještě jedno seznámení a pak s tím pro dnešek skončím.

Na okraji lesa, nedaleko její chatky, stál bledý přízrak. Jeho starý a často opravovaný cestovní kabát se pohyboval ve vánku, který Keira necítila. Stál k ní zády a hleděl do lesa.

Přiblížila se k němu a řekla: „Zdravím. Nevím, jestli jste mě předtím slyšel, ale jmenuju se Keira.“

Přízrak neodpověděl. Paže mu ochable visely u boků. Zdálo se, že se mírně kolébá, ale bylo těžké to poznat, neboť ho halila hustá, vlnící se mlha. Stál na hrobě – na svém hrobě, hádala Keira – s malým diskrétním náhrobkem.

Širokým obloukem jej obešla. „Jak dlouho jste...“

Slova jí odumřela v hrdle, když se zastavila před ním. Na sobě měl obnošené, potrhané oblečení, vypadalo

přínejmenším sto let staré. Kolem nohou mu rostl vysoký plevel obalený jinovatkou. A jeho obličej...

Žádný obličej neměl. Prostor mezi spánky a bradou byl pryč, dutý, jako by mu ho někdo rozsekal sekerou. Žádné oči ani ústa, jen hluboká zející díra. Keira polkla a honem odvrátila zrak. Bála se, že kdyby do té zející jámy hleděla příliš dlouho, mohla by se do ní zřítit.

„Promiňte. Omlouvám se. Nečekala jsem...“ Znovu polkla a odváží se na něj opět podívat. „Hm, slyšíte mě vůbec? Mohl byste zvednout ruku, pokud mi rozumíte?“

Duch bez obličeje se nepohnul, jen se dál kolébal, záplatovaný kabát se mu vlnil kolem kotníků a vlasy, jež by potřebovaly zastříhnout, poletovaly jako ve stavu beztlíže. Uši měl nedotčené, takže by ji slyšet měl. Prostě jen nereagoval.

Podívala se na kámen, vedle něhož stál. Nebylo tam jméno, jen datum: *15. listopadu 1891*. Keira se zamračila. „To je zvláštní. Ještě nikdy jsem neviděla náhrobek beze jména.“

Duch jako by se zatřásl, pak se jeho podoba rozplynula jako iluze a zanechala Keiru u hrobu samotnou.

Po jinovatce křupaly těžké kroky. Keira se obrátila. Cestu k ní si razila temná postava. Tu siluetu poznala, byl to místní farář, Adage. Keira se pokusila setřást neklid ze setkání s přízrakem bez tváře a vyběhla faráři vstříc.

Adage se kolébal v dlouhém kabátě upnutém až pod bradu, zpod něhož vykukoval cíp jeho oblíbeného kardi-ganu. Sundal si zamlžené brýle a otřel si je o rukáv. „To je ale ráno. Jak se dnes cítíte, dítě?“

„Vzhledem k okolnostem celkem dobře.“ Pokrčila rameny a záchvěv bolesti jí připomněl, že má stále ještě sestehovanou ránu na paži. Od chvíle, kdy se musela

u potoka ubránit Gavinu Kelseyovi, uběhlo sotva šestatřicet hodin, ale připadalo jí to jako mnohem delší doba, přestože většinu předchozího dne prospala.

Farář si znovu nasadil brýle a rychle mrkal, jak se skla opět začala zamlžovat. „Váš přehnaně opatrný rádoby doktor říká, že byste měla odpočívat.“

„Masonovi se budu muset omluvit později. Nedokážu jen sedět a nic nedělat.“

„Přemýšlel jsem, jestli jste už začala.“ Adage kývl k okolním náhrobkům. „Už jste dokázala... navázat kontakt? Pokud tedy používám správný výraz.“

Nikdo jiný než Adage nevěděl, že Keira dokáže vidět mrtvé. Nabídl jí domov v Blighty, v malé opuštěné hrobníkově chatce, a navíc malý týdenní plat za to, že bude duchům pomáhat s přechodem do příštího života.

„Vy ten žargon nejspíš znáte líp než já. Ale jo, už jsem si tu s několika duchy promluvila. Nemůžu pro ně okamžitě udělat moc, protože mi nedokážou odpovědět, ale přinejmenším chci všechny potkat a zjistit, jak se jmenují.“ Keira se otočila ke kameni za nimi. „Když už jsme u toho, asi nevíte, čím je tenhle? Na náhrobku žádné jméno není.“

„Bohužel ne. V kostele je ale mapa hřbitova, tam bude jméno určitě poznačeno. A to se hodí, protože bych s vámi chtěl probrat ještě něco dalšího a rád bych to udělal na nějakém sušším místě.“

Adage se tu orientoval mnohem lépe než Keira a navedl je zpět k faře. Keira použila bolavý sval za očima a naposled otevřela svůj druhý zrak. Kolem ní se objevili duchové: nejasné, vířící tvary rozesté mezi temnějšími pomníky.

Adage si zastrčil ruce do kapes. „Vím, že je ještě brzy, ale už jste se o našich neklidných duších něco dozvěděla?“

Právě míjeli Tonyho Lobella. Předstíral, že sedí na svém náhrobku, měl nohu přes nohu a ruce si opíral o koleno, zatímco se vznášel pár centimetrů nad kamenem. Přehnaně formálně na ni kývl, když ho míjela, a pak se široce zazubil.

Odkáslala si. „No, zdá se, že duchové mají na sobě to samé oblečení, ve kterém zemřeli. Někteří na sobě dokonce nemají vůbec nic.“

„Pozoruhodné.“ Adageův zvědavý pohled se změnil v ustaraný. „Možná bych se měl pro jistotu začít sprchovat v plavkách.“

Keira se zasmála. Prošli mezerou v živém plotě, který odděloval hřbitov od fary. Vzduch tu byl nepatrně teplejší a mlha o něco řidší. Adage je svižně provedl kolem svého domu a ke skromnému kamennému kostelu. Odemkl hlavní dveře a ustoupil, aby Keira mohla vejít.

Uvnitř tohoto kostela ještě nebyla. Nad dřevěnými lavicemi se táhla řada velkých vitrážových oken, každé z nich vyobrazovalo nějaký biblický příběh.

„Měla byste to tu vidět, když je slunečno,“ řekl Adage, stáhl si kabát a zavěsil ho na háček vedle dveří. „Učiněná sprška barev. Tudy.“

Následovala jej přes hlavní loď, kolem řečnického pultu a do dveří skrytých za závěsem. Hlavní loď oplývala klasičtým šarmem, ale zadní místnosti byly malé, útulné a zařízené jako kanceláře. Veškerý volný prostor zaplnily stoly a kartotéky, nástěnky byly přeplněné rozvrhy bohoslužeb a různými seznamy. Adage se s nacvičenou lehkostí proplétal harampádím a Keira šla za ním. Ruce si přitiskla k tělu, aby do ničeho důležitého nenarazila.

Zastavil se v poslední místnosti, otevřel kartotéku, prohrabával se papíry a tiše si pro sebe mumlal, dokud nevytáhl tlustý, zažloutlý arch. „Tady to máme. Není to

nic extra, ale záznamy udržovali všichni faráři už od vybudování kostela.“ Rozevřel papír na stole.

Keira se předklonila. Tvary a slova byly nakreslené a napsané ručně, inkoustem, který po mnoha desetiletích značně vybledl.

„Tady je fara,“ ukázal Adage na vyšrafovaný tvar. „A thle je hrobníková chatka.“ Tu značil menší čtverec u okraje papíru. „A všechny hroby.“ Po mapě byly rozeseté stovky obdélníčků a zrovna tak drobných jmen a dat.

Keira si odhrnula vlasy z obličeje a naklonila se nad nákres. Do nosu jí pronikl pach prachu a starých knih. V duchu sledovala cestu až k bezejmennému náhrobku a snažila se ho najít i na mapě. Nakonec se dopracovala ke starému obdélníčku. Bylo tam správné datum – 15. listopadu 1891 –, ale místo jména tam stálo jen *Neznámý*.

„Hm.“

Adage se zamračil a zblízka si mapu prohlédl. „To je zvláštní. Třeba patří nějakému nemluvněti, které zemřelo dřív, než ho pojmenovali? Ale proč by tu nebyla zapsaná jeho rodina...“

„Je to dospělý muž,“ namítla Keira. „Třicátník nebo čtyřicátník, kdybych měla hádat. Chybí mu obličej.“

Adage těžce vydechl a povolil ramena. „V tom případě vám asi příliš nepomůžu. Mezi hroby moc času netrávím.“

„No, to je teď moje práce. Něco vymyslím.“

„Když mluvíme o práci...“ Adage zvedl mapu, zastrčil si ji pod paži a pobídl Keiru, aby ho následovala. „Trochu jsem o tom přemýšlel. Lidi z městečka budou chtít vědět, proč tady bydlíte, a já jim nemůžu jen tak říct, že jsem vás najal, abyste mluvila s duchy.“

Keira se zašklebila. V Blighty zatím strávila necelý týden a už teď jí připadalo jako jedno z nejvšetečnejších

míst na světě. Pokud tu chce zůstat delší dobu, bude pro svůj pobyt muset vymyslet nějaký důvod.

„Mám v hlavě takový malý plán.“ Adage se zastavil vedle věkovité kopírky. Mapa ale byla tak velká, že se na sklo nevešla celá, a tak na něj umístil jen horní roh a pak chvíli šteloval nastavení. Místnost zaplnilo rachocení a vrnění. Adage musel zvýšit hlas, aby ho slyšela. „Řekneme lidem, že jste moje vzdálená neteř. Chtěla jste strávit trochu času na venkově, a tak jsem vás najal, abyste se starala o hřbitov. Nikdo nemůže namítnout, že to není potřeba.“

Keira přikývla. „To je perfektní. Budu tak mít dobrý důvod trávit na hřbitově hodně času.“

Adage přesunul mapu a vytiskl další roh. Hlomož začal nanovo. „A také byste mohla kdykoli odjet, kdyby to bylo nutné – jednoduše bychom řekli, že vaše rodina chtěla, abyste se vrátila domů. Problém je pouze v tom, co jste už některým lidem z městečka řekla. Kolik lidí ví, co se vám doopravdy přihodilo?“

„Jen pár. Nemůžu jen tak všem vykládat, že jsem se probudila uprostřed lesa a nic si nepamatuju. Vědí o tom jen Mason se Zoe.“

„Dobře.“ Adage naposledy přesunul mapu. „Mason je dobrý hoch. A přestože to zní nepravděpodobně, Zoe skutečně umí udržet tajemství, když to je potřeba.“

Stroj se konečně vypnul. Adage zažloutlou mapu vytáhl, opatrně ji složil a pak čtyři vytištěné stránky podal Keire. „Originál vám bohužel poskytnout nemůžu, ale tohle vám snad pomůže.“

„Určitě ano. Děkuju.“

Adage pokynul směrem do chodby vedoucí zpět do hlavní lodi. „Rádo se stalo, Keiro. Doufám, že večer

přijdete na večeři. Vařím vepřové a moje lednice je moc plná na to, abych do ní dával zbytky.“

„Moc ráda.“ Keiře tak většina dne zůstala volná a ona už věděla, co si s tím časem počne. Blighty bylo městečko, které lpělo na záznamech o své minulosti. Možná nevěděla, jak se ten duch bez tváře jmenuje, ale měla přinejmenším jedno vodítko: datum jeho smrti.

Když vyšla ven z kostela, zamrkala. Stále bylo zataženo, ale slunce už vystoupilo tak vysoko, že ji denní světlo oslňovalo. Paprsky pronikající přes mraky jako by se odrážely od mlhy.

Přitiskla si mapy k tělu a zamířila zpět do hrobníkovy chatky. Ty nákresy jí nesmírně zjednoduší práci. Bude si moct zvýraznit hroby, k nimž jsou upoutaní duchové, a dělat si k nim poznámky.

Kromě toho neznámého muže. Skousla si vnitřní stranu tváře. *Být tu takhle uvězněný je určitě hrozné, ale co bych pro něj mohla udělat, když o něm nic nevím? Jak bych mohla zjistit jeho jméno? Zemřel už strašně dávno, pochybuju, že si ho někdo bude pamatovat. Mohla bych se zeptat Zoe...*

Zoe, zapálená milovnice městských legend a konspiračních teorií, by jí třeba dovedla pomoci. Bezejmenný náhrobek jistě upoutá její zvědavou povahu. Jenže Keira se na Zoe spoléhala až příliš. Nemohla se jí donekonečna

vyptávat na mrtvé lidi z městečka, vždyť by tím zakrátko probudila její podezřívavost. O Keiřině nadpřirozené schopnosti vidět duchy věděl jen Adage a Keira pochybovala, že by to mnozí další dokázali přijmout se stejným klidem jako on.

Mlhou se nesl tichý hovor a Keira se s přimhouřenýma očima zahleděla ke své chatce. U nízké kamenné zídky obkružující mrtvou zahrádku vyčkávaly dvě postavy. Poznala je i přes opar. Ta vyšší měla dlouhý kabát a tmavě hnědé vlasy, které nemohly patřit nikomu jinému než Masonovi, a Zoein hlas byl nezaměnitelný.

Patrně se dohadovali. Zoe vehementně mávala rukama. Když Keira přišla blíž, viděla v Masonově tváři pochmurný, bezmocný výraz člověka, který už pětkrát vysvětlil něco zcela triviálního a začínaly mu téct nervy. Keira přidala do kroku.

„No, *očividně*, přesně tohle chtějí, aby sis myslel!“ vykřikla Zoe. „Kdyby to dělali běžnějšími způsoby, lidi by je podezřívali!“

Mason sepjál ruce. „Jen říkám, že kdyby lidem vymazávali mysl, tak bychom si toho už dávno všimli, ne?“

„Jenže ti vymyli mozek tak, aby sis myslel, že ho vymytý nemáš!“

„Hej!“ zavolala Keira, když přispěchala blíž.

Masonovu tvář zaplavila úleva. „Díkybohu. Asi bych to už dlouho nevydržel.“

„To, že nedokážeš přijmout pravdu...“

Mason si stiskl kořen nosu a s otrávenou grimasou zavřel oči. „Myslí si, že vláda do kondenzačních stop letadel vkládá podprahové zprávy. Jako by vzala dvě obyčejné konspirační teorie a spojila je dohromady do jedné příšerné zmutované frankensteinské báchorky.“

„Tenhle spor nemůžeš vyhrát slovíčkařením.“ Zoe chytila Keiru pod paži a vedla ji k chatce. „Pojď, Keiro. Můžeme spolu rozebírat teorie, až budeme dál od toho chlápka, který si myslí, že fakta jsou důležitější než dramatické kouzlo.“

Zatímco procházeli mrtvou zahrádkou, Keira se Zoe srovnala krok. „Promiň, že jste na mě museli čekat. Byla jsem s Adagem.“

„To nevadí.“ Mason se viditelně uvolnil. „Jak ti dneska je? Očividně líp, když ignoruješ moje doporučení, abys odpočívala.“

Keira otevřela dveře chatky, Daisy se jí prosmýkla pod nohama a vystřelila ke krbu. Keira si ani nevšimla, že se zvíře schovávalo na zahrádce. Přísahala by, že Daisy je spíš stín než kočka.

„Prospala jsem celý den,“ řekla se smíchem. „To už je na mě až moc odpočívání. Co vám můžu nabídnout k pití? Čaj? Kafe?“

„Čaj, díky,“ řekl Mason a Zoe se přidala: „Cokoli, co v sobě nemá chemické látky.“

„Jsem si celkem jistá, že čistě teoreticky chemické látky obsahuje úplně všechno.“ Keira pobídla své přátele, aby se posadili před krb. „Ale myslím, že jsem ve skříni zahlédla nějaký bio čaj. Je to přijatelný kompromis?“

Zoe ignorovala nabízenou židli a zatoulala se ke kuchyňce. Začala otevírat skříňky a prohlížela si jejich obsah. „Dane se mimochodem neozval. Žádné policejní zprávy. Ani klepy o lidech, kteří mu vlezli na zahradu. Předpokládám, že to je výhoda toho, když člověk otravuje poustevníka – takový podivín nemá žádné přátele, kterým by si mohl stěžovat.“

Keira se ušklíbla. Před dvěma dny se opovážili proniknout na rozlehlé pozemky nejbohatšího obyvatele

městečka, aby se pokusili pomoci jednomu duchovi s nevyřešenými světskými záležitostmi. Jenže jejich neoprávněné vniknutí neuniklo pozornosti. Stále si jasně pamatovala, jak ji samotářský dědic rodu Crispinů pronásledoval lesem. „Mrzí mě, co se stalo. Nechtěla jsem vás vystavit nebezpečí. Nenapadlo mě, že se bude chovat... jako šílenec.“

„No co.“ Zoe nahlédla do skříněk pod dřezem. „V Bligh-ty není moc možností, jak se zabavit, takže nemůžu být vybíravá. Hej, kde máš topinkovač?“

„Ještě žádný nemám.“ Keira chatku spolu s veškerým vybavením zdělila po bývalém hrobníkovi. Ten tu zanechal fungující kamna a rychlovarnou konvici, ale jiné spotřebiče, včetně lednice, očividně nepovažoval za nezbytné.

Keire připadalo, že není nutné to tolik hrotit, ale Zoe se zatvářila znepokojeně. „Vážně? To musíš napravit. Můžu ti z večerky jeden donést.“

„Neřeš to. Později si nějaký koupím.“

„Dobře.“ Zoe zněla skepticky, ale vytáhla z kapsy krabičku dánských koláčků, otevřela ji a pár jich vysypala, aby si Keira mohla jeden vzít. „Víš, že já bych tě nikdy nesoudila, ale bojím se, co by řekli ostatní, kdyby zjistili, že nemáš topinkovač.“

Keira si odfrkla, aby při žvýkání zakryla smích. Voda už se skoro vařila, začala tedy chystat hrnky. Mason přistoupil ke krbu a poplácal jednu ze židlí. „Mohl bych si tě na chvíli půjčit? Chtěl bych ti zkontrolovat tu ruku. Pití může udělat Zoe.“

„Zoe může udělat pití,“ zamumlala potichu Zoe, „ale otázkou je, jestli ho udělá.“

Keira se poslušně posadila. Ze stínů se vynořila Daisy, skočila jí na klín a svinula se do vrnícího klubíčka. Mason

si přisunul vlastní židli, otevřel lékařský kufřík a prohraboval se jeho obsahem. „Žádná horečka? Závratě? Ztuhlost nebo otok?“

„Vsadím se, že ji píchá jedna otravná osina v zadku,“ zavolala Zoe z kuchyňky.

Mason ji ignoroval.

„Vůbec žádné problémy. Vlastně si toho ani nevšímnu, dokud se nepokusím něco zvednout.“ Keira sledovala, jak Mason odmotává obvaz. Měla dvě sešité rány. Ta první pocházela z noci, kdy dorazila do Blighty: probudila se v lese s ránou na hlavě a na paži a vůbec na nic si nevzpomínala. Ta zranění – spolu s oblečením, trochou peněz a starou fotografií – byla tím jediným, co jí mohlo něco říct o jejím předchozím životě. To a muži, které letmo zahlédla, když ji pronásledovali lesem.

Novější zranění jí způsobil Gavin Kelsey, syn místního lékaře. Udělala tu chybu, že mu krátce po svém příchodu do města zkřížila cestu. Vyklubal se z něj pořádný převít. Byla si celkem jistá, že ho vyděsila dost na to, aby ji už neobtěžoval..., ale to neznamenal, že se ho úplně zbavila. Když spolu zápasili, nahlédla do jeho mysli. Před několika lety zabil nějakého muže. Bylo docela dobře možné, že bude vraždit znovu. Keira marně přemýšlela, jak městečko na skrytého vraha upozornit, když jeho první vražda navenek vypadala jako obyčejná nehoda.

Vyvázla z toho ještě dobře. Měla štěstí.

Mason si rány prohlížel se svraštělým obočím. Pak se otočil zpět ke svému kufříku a lovil v něm další nástroje. „Mohlo by to být horší. Vyčistím to a převážu. Ty stehy tam ale budou muset ještě pár dní zůstat.“

Konvice se s cvaknutím vypnula a Zoe s demonstrativním nadšením nalila vodu do hrnků. „Když už mluvíme

o poustevnících a stezích..., co kdybyste mi řekli, co se stalo?“

„É, jo, jasně.“ Vynořily se jí vzpomínky: útěk ze zahrady Danea Crispina, ukryvání ve staré přádelně, objev místnosti, kde zahynulo miminko Emmy Carthageové, telefonát konstáblovi, souboj s Gavinem u potoka a nakonec vysvobození Emmina ducha. Byla to šílená noc a všechny tyto události musely zůstat pod pokličkou. „Promiň, že jsem tak zmizela. Vybil se mi mobil. Navedla jsem Danea kus do lesa a po zbytek noci jsem se schovávala, než jsem se vrátila domů.“

„A ta nová jizva?“ Zoe mávla konvicí ke Keiře, až rozlila vodu na dřevěnou podlahu. „Vsadím se, že za ní je pořádný příběh.“

Masonovi už o té ráně lhala. Byla to příšerná výmluva, ale nemohla jinak. „Víš, jak se říká, že bys neměla běhat s nůžkami? No, v tomhle příběhu nejsou žádné nůžky, ale utíkala jsem s nožem v ruce.“

„Prosím tě, nevykládej mi, že jsi klopýtla.“ Zoein upřený pohled byl jasným varováním, že jí na tuhle historku neskočí, ale Keira už to nemohla vzít zpět.

„Bingo.“ Když Zoe protočila panenky, usmála se na ni. „Prostě blbá smůla. Murphyho zákony a tak podobně. Mimo chodem...“

„Nepokoušej se změnit téma.“

Tvrdohlavě pokračovala dál. „*Mimo chodem*, mám dobrou zprávu. Adage mi dovolí tady zůstat.“

„Vážně?“ Mason zvedl oči od obvazování. Trocha napětí, která se mu usídlila v ramenou, se uvolnila. „To je dobře. Vážně dobře.“

Zoe donesla hrnky a postavila je na stolec mezi židlemi. Velkýma očima si Keiru i Masona podezřívavě měřila

a střídavě je probodávala pohledem. „Proč je to dobrá zpráva? Myslela jsem si, že to je jasné.“

A *sakra*. Keira zapomněla, že Zoe nevěděla o jejím plánovaném odjezdu. Olízla si rty. „No, víš, Adage mi našel práci v jiném městě. Měla jsem tam odjet už včera.“

„Včera?“ Zoe přimhouřila oči do tenkých škvírek. „A kdy přesně jsi mi o tom chtěla říct?“

„Snažila jsem se. Ale přišlo to tak nečekaně a pak se stal ten incident s Gavinem v obchodě a...“

„Hm-mm.“ Zoe si založila ruce. „Tak abys věděla, jsi ta nejhorší nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla.“

„Nejhorší... Počkat.“ Keira se zakřenila. „Takže jsme nejlepší kamarádky?“

Zoe se svalila na židli a odhrnula si tmavé vlasy z obličeje. „Musí to tak být, ne? Víím, že kromě tohoto šířitele moru,“ štouchla Masona špičkou tenisky do kolene, „žádné jiné kamarády nemáš, a upřímně, není možné, abys mu přede mnou dala přednost. Ergo, nejlepší kámošky. Navždy.“

Keiřin smích probudil Daisy. Kočka se protáhla, prohnula v zádech a převalila se, takže se ocitla až za hranou jejího klína. Keira se ji pokusila chytit za zadek, ale protože ji Mason stále držel za jednu paži, byla příliš pomalá a Daisy se svalila na podlahu. Chvíli pokrouceně ležela u Keiřiných nohou, pak otevřela tlamičku, takřka neslyšně zamňoukala, protáhla se a znovu usnula.

„Neber si to osobně,“ prohodila Zoe a poškrábala Daisy na bradě, „ale řekla bych, že ta tvoje kočka je rozbitá.“

Keira se na svého mazlíčka usmála. „Ráda si představuju, že je geniální, ale prostě... to umí výtečně skrývat.“ Z chlupaté koule se neslo tiché vrnění a Keira v hlase nedokázala zastřít, jak moc má tu malou šelmu ráda.

Zoe ji podržela na břišku. „Sladká Daisy. Malá hodná Daisinka.“

„Ne,“ pronesla Keira s předstíraným pohoršením. „Neopovažuj se mojí čiče říkat takhle.“

Mason odvrátil obličej, ale jeho hlas byl naplněný smíchem. „Hodí se to k ní. A pro její jméno nevymyslíš moc jiných zdrobnělin...“

„Nebudeme mojí kočce říkat Daisinka.“ Keira si skousla ret a dívala se na rozčuchanou, maličkou kočku, jak se kroutí do jiné pozice. „Ale jsem ráda, že si ji můžu nechat.“

„Takže tu zůstaneš natrvalo?“ Mason dokončil svoji práci a zavřel kufřík.

„Víceméně. Jestli mě ti lidé pořád hledají, tak se možná budu muset zase přesunout. Ale po té první noci jsem o nich neslyšela ani slovo. Co ty, Zoe?“

„Nic.“ Zoe se opřela a natáhla nohy k ohni. „Ve večerce se ke mně donesou úplně všechny šťavnaté drby z městečka. Kdyby tu byl někdo cizí, věděla bych o tom.“

„To je dobře. Adage mi vymyslel i alibi. Jsem jeho vzdálená neteř. Přijela jsem na návštěvu a budu tady na hřbitově pracovat jako nový správce.“ Promnula si zátylek. „Asi bude nejlepší, když nikomu neřeknete o mojí ztrátě paměti ani o mé nejasné minulosti. Přínejmenším zatím prosím ne.“

„Samozřejmě,“ přikývl Mason. Zoe naznačila, že si ústa zavírá na zip. Keira jim za to byla vděčná.

Hodiny na římse odbily desátou. Zoe na ně zamrkala, pak zaklela a vyskočila ze židle. „Neměla jsem tu vysedávat tak dlouho. Měla bych být v práci.“

Keira vstala a došla si pro bundu. „Můžu jít s tebou? Stejně jsem dneska chtěla skočit do městečka.“

„Nebude to procházka, spíš zběsilý běh.“ Zoe už byla na půl cesty ke dveřím, na svůj čaj dočista zapomněla. „Ale klidně se můžeš odporně zpotit se mnou.“

Keira pohlédla na Masona, aby se přesvědčila, že její stehy tu námahu vydrží. Přikývl. „Odporně se zpotit? To zní jako zábava. Jdeme.“

Zoe udávala tempo. Slibovala zběsilý běh, ale zakrátko se ustálili ve vytrvalém klusu. Keira si uvázala bundu kolem pasu a lehce s ní držela krok. Předchozí den proležela v posteli, a tak bylo příjemné protáhnout si nohy.

Mason byl po jejím druhém boku, dýchal zhluboka, ale nelapal po dechu jako Zoe. Keira si právě začínala na to tempo zvykat, když se Zoe s klopýtnutím zastavila. „Omlouvám se,“ vyhrkla mezi prudkými nádechy. „Nejsem ve formě. Členství v posilce je k ničemu, když tam člověk nechodí...“

Keira ji poplácala po zádech. „Klid. Můžeme to dojít.“

Už byli jen kousek od křižovatky, kde se cesta ke kostelu napojovala na hlavní silnici vedoucí do Blighty. Cedula hlásající přítomnost hřbitova byla v listoví jen stěží vidět.

„Ale ne.“ Zoe se narovnala a prohrábla si vlasy, aby jí nepadaly do obličeje. „Moje šéfová říkála, že mě vyrazí, jestli zase přijdu pozdě. Teda, mluví o tom už léta, ale jednou by to vážně mohla udělat.“